

(מנחם מענדל לעפֿין / סאַטאַנאווער)

[1]

ספר קהלת שלמה

עם פירוש קצר והעתקה חדשה בלשון אשכנז לתועלת אחינו בית ישראל
בארצות פולין.

בשנת ה'תקע"ט לפ"ק

[2]

- א (א)** דאָס זענען דיא ווערטיר קהלת'ס דויד'ים זון מלך און ירושלים.
- ב (ב)** הבל הבלים פֿלעגט קהלת צו זאגן, הבל הבלים אלדונג איז הבל.
- ג (ג)** וואס קומט דעם מענטשן דרויס מיט אלי זיינע האַריבאַניע, וואס ער
דער האַריבֿיט זיך נאר אונטער דער זון.
- ד (ד)** איין דור גייט פֿאַר בֿיא, און אנאָנדר דור קומט ווידר אוף נאָר דיא
עַרד בֿלייבט אזו אייביג שטיין.
- ה (ה)** גייט ווידר אוף דיא זון, פֿאַר גייט ווידר דיא זון, אַלץ ווידר אין איר
רוא אַרין, זוא שיינט זוא שְנאַפֿט נאָר אַהין.
- ו (ו)** ער גייט קיין דרום, און דרייט זיך אויס קיין צפון, ארום אין ארום

גייט אויס דער ווינט, אין אזו קומט אביר אמאהל אויס דער ווינט דער
אייגנר.

(ז) אלו טייכין גיען אין ים אריין, און דער ים גייט נאך אילץ נישט
איבור, וואוהין דיא טייכין

[3]

גיען פאר שטייא דורטין ארום גיען זיין טאקו וויידר צוריק.

(ח) אלו זאכן מאטירן זיך נאר עס קען קיין מענטש גאר נישט אלץ אויס
ריידן, קיין אוג קען זיך דראן נישט זאט אן קוקן, אין קיין אויער קען זיך
נישט גנוג פיל אנהערן.

(ט) וואס אמאהל איז גיוועזן דאס אייגענע וועט טאקו וויידר זיין און וואס
עס פלעגט זיך צו טאן דאס וועט זיך וויידר אלו מאהל טוען, סייז גאר
אילץ קיין נאווינע נישט אונטר דער זון.

(י) אפט מאל וועט זיך אזאך מיט געבין וואס מזאגט א וואה א דאס אישון
יוא שפאגיל ניין, סי לא היה סישון אמאהל אזו אוך גווען פאר צייטנס
איי מיר זענן נאך אפער גאר אי אוף דער וועלט גווען.

(יא) עס גִּדְעֶנְקֵט זײַךְ שׁוֹיִן צוֹנְדִּי נײַשְׁט אַנְדֶּעם וואָס אַמאַהֶל פֿרײַר אײַז

גווען, אָבֶר אָן דײַא שְׁפֶעטֶרײַ זאַכײַן וואָס וועלײַן זײַךְ עֶרשְׁט טוֹן, וועט מן

נאָךְ שְׁפֶעטֶר אױךְ אָן זײַא פֿאַר געסײַן.

(יב) אײַךְ קהֶלֶת בײַן דָּאָס גוועזן, מֶלֶךְ אײַבוֹר דײַא יוֹדִין אײַן ירוֹשָׁלַיִם.

(יג) אײַךְ הָאָב מײַר צוּם הָאַרְצײַן גײַנוֹמֵן נאָךְ צו שְׁפײַרײַן אײַן נאָךְ צו קלעֶרן

מײַטן שְׁכָל, אײַבוֹר אַלוֹמֶען, וואָס פֿאַר לופֿט זײַךְ נאָר אױנְטֶרן הײַמל סײַז אױךְ

אַשְׁלִימאַזל הָאַטײַס [ג]אַט¹ אַנְגֶּעבײַן דײַא מֶענְטֶשֶׁן קײַנְדֶּר זײַךְ צו מֶרֶאטֶשֶׁן

דֶּרײַבֶּר.

(יד) תָּאָב אַכְטוֹנִג גֶּעבֵּן אױף אַלײַ אײַנטֶעֶרעסײַס וואָס טווען זײַךְ נאָר אײַבוֹר

אױנְטֶעֶר דֶּער זון, צוּם שְׁפײַץ אײַז אַלדוֹנִג אַהֶבֶל און אַנאַומֶזײַסְטֶר קלֶאַפֿט.

(טו) וואָס אײַשׁוֹן קאַלײַ גמאַכְט קען

[4]

מֶען שׁוֹן נײַשְׁט פֿאַרעחֶטן, אײַן וואָס גײַט אָפּ קען מֶען נײַשְׁט

דֶּערלײַגן.

¹אײַן פֿתבֿ-יֵד: הָאָט

(טז) תאמיר טאקי אליין מיט מיר אמאהל דאס הארץ אזו אויס גרעט נא
אדזשי האביך מיד שוין אי קלוגר אי געניטר גמאחט מעהר פון אלי וואס
האבין פר מיר גיראנדזיט אין ירושלים, אין מיין הארץ האטיס אנגקוקוט
חקמה אין געניט שאפט.

(יז) תאמיר אויך דרויף גלייקט צו פר שטיין זיך אויף חקמה, אין
פארשטיין זיך אויף שפיל ווארג אין נארישקייט, תאב אבר גוואר
גיווארין אז דאס איז אויך אנאימזוסט קאפ דרייאוניש.

(יח) ווארין בייא צו פיל חקמה איז צו פיל שווער גמוט, אין וואס מעהר
פאר שטיין איז מעהר אנקסין.